

Fiatal nő sikkes tartós hullámmal
halála hónapjában az ablaknál áll.
Úgy tűnik, ábrándos hangulatban van,
ahogy ott áll és kinéz az ablakon.

Az üvegen át egy délutáni felhő
tekint be rá 1934-ben, de ő halványan,
kissé életlenül is jól felismerhető.
Odabent én nézem, kevés híján

négyévesen, miközben labdát tartva,
csendben kimegyek a fényképből,
és megöregszem, csendben, vigyázva
öregszem meg, nehogy megjesszem.

4 A TORONY

Nem akartam én nőni, de fürge ujjú emlékek
újabb és újabb réteget raktak egymásra,
mind egymaga, és az idegen nyelvek
sokaságában elkeveredve
őrizetlen bejáratokat,
sehova nem vezető lépcsőket,
torz távlatokat hagytak bennem.
Végül magamra hagytak.
Csak néha a kanyargós folyosón
kél és futkos bennem
huzatként egy szótlan kis suttogás,
és tűnik úgy nekem, forgószél vagyok,
melynek épp égig ér feje,
és mielőtt felocsúdok,
leperereg égetett tégláim tömege,
és visszamállik
agyaggá.

ELSZORULT SZÍV

5

Elszorult szív, kötél táncos
kötél és nyugvás nélkül, meddig még?
Lent a fényes porondon lovak csóválják fejüket
miattad, csillogó tolldíszük búcsút int.
És a komor tuba, meg az a mélyérzésű alak,
a nagybőgő, szaggatott ritmusban máris téged sirat.
Messze alul
zuhanásodra készen feszül
a dob.

De ez a felhőtlen kékség,
ez a jóleső súlytalanság,
ez a roppant öröm

6 TENGERRI KAGYLÓ

Magamba csavarodva nem illettem hangodhoz.

Itt maradok a változékony homokon.

Ha egy erre járó találomra felkapott,
hogy a tenger jó híreiért belém hallgasson –
egy szót se szóltam.

Mormolásommal, csalóka csendjeimmel
vére étellel teli lüktetését visszhangoztam.

Mintha én zúgtam volna, s ő hallgatott volna engem.

Üresebben, mint valaha, tekervényeim börtönében,

ha nem szólsz hozzám, hogyan éljek,

mely parton, mi után végleg megpihenev?!
Itt maradok a változékony homokon.

Hallgatásod elől nincs menekvésem.

A PORTRÉ

7

A kisfiú
folyton izeg-mozog,
arcéle vonalát
nehezen tudom megragadni.
Húzok egy vonalat,
és megsokasodnak a ráncai,
bemártom ecsetem,
és ajka legörbed, haja fehérbe fordul,
bőre kikékül, lehámlik csontjairól. Vége van.
Vége az öregembernek. És én
mi végre legyek?

Szilágyi Mihály fordításai

Dán Págisz (1930–1987) az Osztrák-Magyar Monarchiához, majd felerészt Romániához és Ukrajnához tartozó egykori Bukovina történelmi régiójában, Radócon (ma Rădăuți, Románia) született német ajkú zsidó családban. Gyerekként koncentrációs táborba került, ahonnan 1944-ben megszökött. 1946-ban emigrált Brit-Palesztinába, a későbbi Izraelbe. A Jeruzsálemi Héber Egyetemen szerzett diplomát, ahol aztán haláláig középkori héber irodalmat tanított. Nyolc verses- és hat tanulmánykötete jelent meg, valamint egy maga illusztrálta gyerekkönyve. Műveit angol, német és spanyol nyelvre is lefordították.